

DOKONALÉ PSIE VIANOCE

W. BRUCE CAMERON

Od autora série bestsellerov *Psia duša*

Zázraky skutočne existujú, stačí len veriť!

IKAR

W. BRUCE CAMERON

DOKONALÉ
PSIE
VIANOCE

Preložila Zora Ličková

 IKAR

W. Bruce Cameron
A DOG'S PERFECT CHRISTMAS

Copyright © 2020 by W. Bruce Cameron
All rights reserved.
Translation © 2022 by Zora Ličková
Cover image © Shutterstock
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu A Dog's Perfect Christmas
(A Forge Book, Tom Doherty Associates, LLC., New York 2020)
preložila Zora Ličková.
Redigovala Hana Brunovská.
Korigovala Klaudia Podolcová.
Obálku podľa originálneho návrhu upravil Augustín Putera.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2022
ako svoju 1 988. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

ISBN 978-80-551-8671-9

Venujem Eloise, Garrettovi a Ewanovi.

(1)

Sander otvoril oči a vnútorným zrakom si preskenoval celé telo, aby zistil, či ho pobolieva ako zvyčajne. Nuž, úporné bolesti jeho šesťdesiatsedemročných kolien, ktorých prvo- počiatky siahajú ešte do obdobia na strednej, keď si privyrábal kladením kobercov, veruže nezmizli. A tie jeho artrotické prsty! Tupé bolesti v spodnej chrbtici, ktoré sa zhoršovali pri dvíhaní predmetov, kýchaní, pohybe – či, naopak, pri nedostatku pohybu.

Nikto ho vopred nevaroval, že starnutie tak ukrutne *bolí*.

Obrátil hlavu a predstavil si, že hárba vankúšov z druhej strany matraca je silueta jeho pokojne spiacej ženy. Živej. Asi sa tam nemal dívať tak dlho, lebo ho v tú noc prepadla ďalšia dobre známa neutíchajúca bolesť, horšia než všetky ostatné dohromady. Barbara predsa už nie je medzi živými vyše dvoch rokov!

Horko-ťažko sa doplazil na záchod, kde trávil hádam viac času ako spánkom. Keď sa šuchtal späť do postele, zadrapila sa do jeho vnútra dosiaľ neznáma bolesť. Sedel na kraji matraca, masíroval si miesto tesne nad srdcom a mračil sa: „Takéto niečo som doteraz ešte necítil,“ zašomral si popod nos.

Jeho pes Winstead sa zamrvil na podlahe. Na Sanderov hlas zareagoval tým, že zodvihol hlavu a uprene sa zahľadel do šera.

„Cítim takú ostrú, bodavú bolesť,“ postážoval sa Sander svojmu psovi. Zdalo sa, že Winstead zachytil v Sanderovom tóne dačo alarmujúce. Ako írsky vlkodav bol vo svojich deviatich rokoch už dávnejšie psom seniorom. Bolo teda uňho dosť nezvyčajné, že sa zmobilizoval a vstal, priťapkal k Sanderovi a vyložil si hlavu na jeho stehno. Sander sa načiahol nadol a jemne ho poškrabkal za uchom. Winstead sa k nemu vďačne ešte viac pritúlil.

„Pašák,“ pošepol mu Sander. Sípavo do seba vtiahol vzduch a potom ho opatrne dlho vypúšťal. „Bože, ako mi len chýba.“ Pohľadom zablúdil ku kope vankúšov na druhej strane postele.

Dlhý čas nebolo počuť žiaden zvuk, len tiché bzučanie rádiobudíka vedľa postele.

„Neľutujem nič, čo som urobil,“ vykladal Sander svojmu psovi. „Musela zostať doma. Napokon umrela v našej posteli, tak ako si to želala. Nikdy som jej nepovedal, koľko stála tá domáca ošetrovateľská starostlivosť, a ani slovom som sa nezmenil, že keď už nebude medzi nami, budem musieť predať náš dom. Nikdy by to nedopustila.“ Začal škrabkať psa za druhým uchom a Winstead sa natočil tak, aby mu to uľahčil. „Nemohol som ju nechať zomrieť v nejakej cudzej izbe v nemocnici.“

Naveľa sa Sander vyteperil z postele a sadol si do veľkého sklápacieho kresla, jedného z mála kusov nábytku, ktorý si vzal so sebou, keď sa presťahoval k synovej rodine. Položil si ruku na hrud' a zhlboka, sústredene dýchal, aby si sám určil diagnózu. Winstead sa vrátil k pelechu so svojou psou hračkou a so zastenaním sa doň zvalil.

„Čo narobiš,“ ozval sa Sander. „Zdá sa, že si po mňa už ide zubatá.“ Winstead jedenkrát plesol chvostom, keďže nerozumel, o čo ide.

Nasledujúce ráno Ello s búšiacim srdcom otvorila dvere na izbe starého otca, lebo neodpovedal na jej nevtieravé zaklopanie. Strašne sa bála, že v noci umrel a ona ho nájde ako prvá.

Zo všetkých emócií, ktoré v nej od trinástich vyčíňali ako opití výtržníci – strach, úzkosť, obavy, zúrivosť –, bola táto asi najhoršia. Tá... *desivá hrôza*. Najhoršia zo všetkých, no zároveň aj najčastejšie sa objavujúca. Cítila ju v súvislosti s kadečím – školou, svojimi šatami, priateľmi –, proste so všetkým.

Jedna učiteľka jej tvrdila, že je to normálne, keď „hormóny zaútočia na hostiteľský organizmus, mecú ním hore-dole ako na tobogane a roztočia v ňom špirálu emócií“. Bola by to celkom fajn zábava, keby ste si mohli z času na čas dať pauzu, dopriať si odpočinok a dať si trebárs párok v rožku alebo cukrovú vatu. Ello však mala z toho všetkého úplne iné pocity a vnemy. Akoby uviazla v akomsi čertovskom zábavnom parku v krajine nepričetnosti. Nebola to žiadna zábavná jazda po horskej dráhe, ale skutočná krútnava. Točila sa ako na kolotoči stále dookola, po vyjazdených koľajničkách a bola v tom zacyklená až po uši, hoci zakaždým ju poháňalo niečo iné.

Ello mala v rukách táčňu so šálkou kávy, niekoľkými dokonale usmaženými vajcami, hriankami a kuracou salámou. Toto jej starý otec jedával na raňajky celý život a teraz mu to Ello niesla ako dáka služobná vo vlastnom dome. Iba mäso na raňajky sa menilo podľa toho, čo sa našlo v chladničke. Tá saláma sa jej vyslovene bridila.

Vždy keď zaklopala a otvorila dvere starkého izby, pocítila akýsi nedefinovateľný strach. Toto ráno starký Sander sedel ochabnuto na stoličke. Mal sinavú pokožku a riedke vlasy, ktoré už dlhší čas nevideli hrebeň. Ello sa zdalo, že Sandero-va koža, pripomínajúca brezovú kôru, sa celkom dobre hodí k jeho vlasom, ktoré zas dobre sadnú k jeho perám, a tie zas pasujú k jeho zubom.

Veľmi dobre si uvedomovala, že by ho mala lúbiť, veď je to jej starý otec, ale väčšinu času sa na to jednoducho nezmohla.

Dnes ju však skrz-naskrz zachvátila hrôza, pretože starký sa vôbec nehýbal. Dokonca aj oči mal starý pán *Goss* iba privreté! – stáby umrel prv, než stihol poriadne zatvoriť viečka. Ello zamrela na mieste. Hlavou jej preblesla otázka, či už nastalo to ráno, o ktorom vedela, že raz príde. Šibla očkom po *Winsteadovi*. Ani on sa nehýbal a zdalo sa, že ani nedýcha.

Možno sa obaja odobrali do večných lovišťa. Možno aj *Ello* je mŕtva.

A bolo by to také hrozné? Keby umrela, nemusela by chodiť do školy a znášať ten neľútostný tlak v ôsmej triede. Už by viac nemusela trpieť tie príkoria. Odišla by do neba aj s táčnou a vajíčkami ako oferou a odtiaľ by ju eskortovali späť do šiestej triedy. Vtedy totiž bola naposledy naozajsky šťastná. V šiestej k nej všetci priatelia obdivne vzhliadali a jej priateľ jej priniesol valentínsku kartu s čokoládovým srdiečkom, predtým ako sa s ním rozišla.

Vtom sa z chodby ozval príšerný rámus, akoby sa tam cez strechu prepadol Mikuláš s kopou balíkov. To jej dvaja bratia dupotali po chodbe ako stádo divých koní. Čochvíľa dvojčky prehrmia okolo a rozrazia niekde dvere, alebo zabočia sem, aby tu u starkého vystrájali ako v cirkuse. Vždy to prebiehalo navlas rovnako: zobúdzať sa naraz, akoby ich jeden parom vzal.

Dnes voľba padla na *Sanderovu* spálňu. *Garrett* a *Ewan*, trojročné jednovaječné dvojčatá, vrazili do izby ako uragán.

Keď *Garrett* skočil starkému do lona, tomu naraz krčovitovo šklblo všetkými štyrmi končatinami ako pri zásahu dištančným elektrickým paralyzénom. *Winstead* sa súčasne s ním strhol ako pri náhlej detonácii.

Ello usúdila, že starký je ešte medzi živými.

„Ktorý z vás to je?“ hlas starého *Sandera* znel, akoby ho odpoveď naozaj nezaujímala.

„Garrett,“ pripomenula mu Ello, keď kládla jedlo na servírovací stolík vedľa sklápacieho kresla.

„Bré rá str sajaja!“ zvýskol Garrett. Sander sa nechápavo zamračil.

„Hovorí dobré ráno, starký, a chce, aby si mu prečítal rozprávku,“ pretlmočila mu to Ello.

Ewan zodvihol psiu hračku – červenú gumenú loptičku – a so zarevaním „Wenke!“ sa malou rúčkou zahnal na maximum a zdanlivo bezcieľne hodil hračku. Zhodil pri tom zarámovanú fotografiu – ako pri karnevalových hrách, keď sa hádže loptičkami po vypchatom pajácovi. Vzápätí nadskočil a s stlmeným žuchnutím pristál na starkého posteli. Winstead zastrihal jedným uchom, čím dal najavo, že za iných okolností by ho možno aj zaujalo to násilné zaobchádzanie s tým, čo napokon je jeho hračkou.

Nebolo by to prvýkrát. Ello by celkom zaujímalo, prečo je tá loptička červená. V škole sa učila, že psi vôbec nevnímajú červenú farbu. Pripadalo jej to ako krutý žart voči psovi – rovnako ako si jej rodičia nemilosrdne zahrávajú s ňou, keď od nej chcú, aby tu bývala, vykonávala domáce práce a chodila do školy, keď ona sa nikdy neprosila na tento svet.

„Už aj choď preč, Garrett,“ zavelil starký.

Ello sa zaškerila. Akoby to bolo také jednoduché. Akoby im dvojčky nevtrhli do života ako veľká voda. „Dost bolo folklóru, chlapi, choďte sa naraňjkovať,“ vyzvala ich.

Chlapci sa spakovali – ani nie preto, že im to nakázala, keďže oni nikdy nerobili to, čo mali –, ale preto, že v nich slovo „raňajky“ evokovalo príležitosť ohadzovať sa jedlom. Odšprintovali do kuchyne, no Ello ešte chvíľu otáľala, nechcela hneď odísť. Otec ju poveril, aby sa opýtala starkého, či niečo nepotrebuje.

Starký si s kyslým výrazom premeriaval tanier pri svojom kresle. „Dnes ráno akosi nemám apetít,“ priznal sa. To isté

viac-menej hovorieval každé ráno, a tak sa Ello ani neunúvala mu odpovedať.

Bože, ako len nenávidí tento život!

„Tak fajn, maj sa,“ ozvala sa po chvíli chmúrneho ticha.

Dookola stále to isté. To isté miesto, tí istí ľudia, tie isté rozhovory. Kôň na tom hrôzostrašnom kolotoči ju zo seba zhodil, keď starký otvoril oči. Teraz sa Ello pre zmenu vezie na tvrdošijnom koňovi apatie. Čo nevidieť budú raňajky, potom škola, po nej sa vráti domov a potom znovu to isté. Nenachádzala v tom nijaký zmysel.

Prenikavá vôňa salámy vznášajúca sa povetrím vydurila Winstead a peľachu a pritiahla ho cez celú izbu až k nim. Sadol si a strúhal pózu toho najlepšieho psíka, na akú sa zmo-
hol. Celou bytosťou bol sústredený na svojho pána. Ten však z nejakého nepochopiteľného dôvodu vôbec nereagoval a nehádzal mu kúsky jedla. Winstead bol mimoriadne obratný v chytaní dobrôt letiacich vzduchom smerom k nemu.

Jeho pán bol preňho „Ocinom“. Tak ho naučili v časoch, keď bol ešte šteňaťom. „Choď za Ocinom! Poď k Mamine! Daj Ocinovi pusu!“

Winstead tak neoblomne hypnotizoval pohľadom Ocina, až ho nakoniec prinútil zdvihnúť zrak. Psom prebehla vlna vzrušenia: teraz sa s ním celkom isto podelí o lahodné jedlo.

Ocino zdvihol vidličku.

Áno!

Zapichol ju do mäsa, čím sa uvoľnili vlny vábných pachov a vzniesli sa z jeho taniera ako krdeľ splašených vtákov.

Áno!

Usmial sa na Winstead. „Čo, chceš si aj ty dať trochu?“

Teraz je príhodný čas vyrukovať s ďalším pôsobivým číslom. Winstead sa spustil na podlahu a ležal tak neodolateľne, že kúsok salámy musí skončiť v jeho papuli.

Áno!

Winstead zachytil kus mäsa a zhltol ho tak narýchlo, že si k nemu ani riadne nepričuchol. A teraz už zas trpezlivo striehne na repete.

„Niekedy mám dojem, že si jediný, kto ma ešte má rád, Winstead,“ zveril sa mu pošepky Ocino.

Voľačo v Ocinovom hlase, v jeho slovách nezrozumiteľných pre psa, nabúrало Winsteadovo maniakálne sústreďenie sa na žrádlo. V ostatnom čase ten tón počúval často... Keď sa telom pritlačil o Ocinovu nohu, pocítil, ako mu z ruky sála istý pocitový tón. Odrazu mu svitlo aký: *smútok*. Ocino je smutný a zdá sa, že nie je vo Winsteadovej moci to zmeniť, nech by aj sekal najväčšiu dobrotu.

Juliana bez komentára sledovala, ako Ewan s výrazom malého diablíka prechádza pohľadom po plastovej vidličke. Presne vedela, čo sa odohráva v tej jeho makovičke: jej syn odmeriava vzdialenosť medzi končekom príboru a bratovými časťami tela. Ani sa nenazdá, Ewan sa otočí k svojmu dvojčatu a niekam ho pichne. Najviac tým utrpia Julianine ušné bubienky, lebo Garrett protestne zrúkne.

Následne konflikt vyeskaluje tým, že na Ewanovej tvári skončí plný tanier jedla.

„Ewan,“ varovne ho napomenula Juliana, „neopováž sa použiť tú vidličku na niečo iné, ako na kladenie praženice do úst.“

Súdiac podľa výrazu jeho tváre, Ewan otvorene hodnotil situáciu. *Ako to uhádla?*

Garrett sa snažil napchať raňajky do svojho stegosaura. „Garrett, prestaň sa prpláť v jedle a už aj všetko zjedz,“ prikázala mu Juliana.

Garrett sa zahral na hluchého a naďalej formoval vajíčka s úmyslom využiť ich na kŕmenie živočícha, ktorý žil v kriede. Jeho brat sa iba zlomyseľne prizeral.

Čo by sa asi stalo, teoretizovala Juliana v duchu, keby som ich jednoducho nechala, nech sa pozabíjajú?

Dali by jej to za vinu? Obvinili by ju z trestného činu? Veď ona to predsa nemohla tušiť – ktorej normálnej matke by napadlo, že v jej dvoch synoch sa ukrývajú vražedné sklony voči sebe navzájom?

Mohla by si na svoju obhajobu použiť argument nepríčetnosti, radil jej mozog právničky. Veď ľudia trpiaci samovravou sú nepríčetní, nie? Odkedy si založili rodinu, Juliana nahlas hovorila iba so sebou, s nikým iným. Možno to robila preto, lebo tak zúfalo túžila rozprávať sa s niekým dospelým.

Vzdychla si. Pred niekoľkými dňami zabľúdila do kuchyne a prichytila Ewana, ako pomáha Garrettovi vyškriabať sa na kuchynský drez, aby vybral veľký nôž z dreveného bloku. Obaja sa chichotali ako pojašení, keď ich napomínala. Zaujímavé bolo, že Ewan tak ochotne participoval na príprave vlastnej zakáľacky. Ktovie, ako to vlastne bolo. Možno sa chystali zabiť svojich rodičov, vziať rodinné auto a vyraziť na jarné prázdniny z Traverse City na Miami Beach.

„Dobré ráno, Ello,“ pozdravila Juliana dcéru, ktorá sa práve došuchtala do kuchyne. Ako iné dievčatá v jej veku, aj Ello si dokonale osvojila umenie vojsť dnu bez toho, aby dvíhala nohy zo zeme. Šetrí si energiu, usúdila Juliana, na ďalší tínedžerský amokový záchvat.

Ello si bez slova sadla za stôl a začala sa rýpať vo vajičkách. S výrazom vrcholného opovrhnutia odstrčila salámu. Práve totiž prechádzala vegetariánskym obdobím, teda s výnimkou vajec, mliečnych výrobkov a steaku.

„Vieš čo, Ello,“ začala Juliana.

Ello k nej chladne zdvihla zrak a kyslo si Julianu premerala od hlavy po päty. Prezerala si matkino telo, pričom sa pohľadom dlhšie pristavila na potehotenských „oblinách“, ako hovorievala Julianina matka. Očividne nachádzala chy-

bičky aj v najmenších detailoch, o ktoré zavadila pohľadom, pričom nepochybne robila z komára slona. Kvôli férovosti treba poznamenať, že aj Juliana sa v to isté ráno na seba mračila – keď sa kriticky prezerala v zrkadle, aby zistila, čo sa udialo s jej kedysi pevnými kontúrami tela odvtedy, čo jej ho dvojčky zvnútra nafúkli ako pampúch a po narodení si natoľko uzurpovali jej denný program, že sa tri roky nedostala do fitka. Juliana kedysi chodila na pláž v bikinách. Neskôr v celých plavkách. Najbližšie si asi dá na seba tepláky. Čo to má byť? To preto si ju Ello premeriava s takým znechutením?

Juliana sa rozhodla povzniesť nad dcérino opovrhnutie. „Mám pre teba novinku.“

Ello sa vrátila k vajíckam, aby demonštrovala, že ju má v paži, kým Ewan sa pokúsil tresnúť brata pohárom s viečkom. Garrett ani na okamih neodtrhol zrak od svojho raňajkového dinosaurieho projektu.

„Tak už dosť, chlapi,“ automaticky sa vydralo Juliane z úst. Túto frázu vyslovovala tak často, že by si ju zrejme mala dať na tričko, vycapiť na nárazník auta a dať vyryť na náhrobný kameň. „Ello, chceš vedieť, čo je nové?“ nástojčivo pokračovala, pretože Ello nasadila nič nehovoriaci výraz, z ktorého nebolo jasné, či vôbec rozumie jazyku, ktorým hovorí jej matka.

Garrett vrazil do hlavy stegosaura zaťatou päťou. Vajíčka sa z taniera rozprskli doširoka a zabрызgalí oboch chlapcov.

„Tak hovor,“ s nevôľou ju vyzvala Ello.

„Objavilo sa to dnes ráno na rodičovskom portáli. V dievčenskej šatni už odstránili následky škôd spôsobených povodňou. Takže nezabudni si dnes so sebou vziať veci na cvičenie. Zasa bude bývať telocvik.“

Ello mala už nejaký čas bravúrne nacvičený ten sklenený, prázdny pohľad, v ktorom nebola ani štipka z toho kedysi veselého malého dievčatka. Juliana sa vrúčne modlila, aby

aspoň kúštik z neho prebýval v kútiku jej duše. Domnievala sa, že Ello má rada hodiny telocviku – kto by nemal? –, a tak nepredpokladala u svojej dcéry takú prudkú reakciu.

Na jej veľké prekvapenie to s Ello na stoličke poriadne zalomcovalo. Oči sa jej rozšírili a celá otrasená zalapala po dychu. „Nie!“ zanariekala. „Len to nie. Ja tam nemôžem. Nie. Fakt nemôžem. Vylúčené.“

Juliana bola z toho úplne paf. „Ako to, že nemôžeš? Čo nemôžeš?“

„Jednoducho to neprichádza do úvahy!“ Ello s výkrikom vyskočila na nohy. „Nikomú v tejto rodine na mne nezáleží. Toto je najhorší deň môjho života!“ Ello vybehla z miestnosti, akoby ju naháňali, pričom sa jej ústa skrivilili do tichého výkriku hrôzy. Juliana si pokojne naliala šálku kávy. S Ello sa očividne deje niečo vážne. Niečo, čo evidentne súvisí s telocvikom.

Juliana si márne lámala hlavu nad otázkou, čo by to mohlo byť.

(2)

Juliana práve usilovne zmývala zvyšky Garrettových raňajok z Ewanovej tváre, keď do kuchyne vstúpil jej manžel.

„Pred chvíľou som na chodbe minul tvoju dcéru,“ oznamoval jej. „*Moju* dcéru,“ zopakovala po ňom Juliana, aby mu dala najavo, že pochopila skrytý význam jeho slov. Prikročila k sporáku a začala Hunterovi pripravovať raňajky, zatiaľ čo on si nalieval kávu. Jeho znepokojenie bolo zrejmé z toho, ako pri nalievaní čierneho moku do šálky zároveň polial aj kuchynskú dosku.

„Má na sebe nakydaných viac líčidiel ako účastníčka súťaže krásy,“ rozohňoval sa Hunter. Bolo jasné, že tým chce povedať: *Ty si jej matka. Rob s tým niečo. Zabráň jej puberte.*

„Použi tú špongiu na linke,“ inštruovala ho Juliana.

Hunter na ňu vrhol zmätený pohľad – ako to súvisí s témou ich rozhovoru?

Juliana hlavou ukázala na rozliatu kávu. „Aby si ju mohol utrieť,“ ochotne mu vysvetlila.

„Nemôžeme jej dovoliť, aby sa vybodla na školu,“ nedal sa Hunter odbiť. „Vyhodia ju. Obvinia nás, že vychováваме osobu vzbudzujúcu verejné pohoršenie.“

„Nie, nevyhodia ju,“ oponovala mu Juliana. Vzdala sa ambície vyutierať Garrettovu tvár dočista, a tak ho pusti-

la. Okamžite sa rozbehol ako namydlený blesk a pripojil sa k bratovi, aby mu pomohol robiť neplechu. „Veď je to len lesk na pery.“

„Oči má celé čierne. A nevidela si tie machule na jej lícach? *Niečím* si ich nagebrila.“

„Všetky dievčatá v jej ročníku nosia mejkap, Hunter. Tým sa zapodieávajú celý deň – líčením.“

„Ako si to potom zoškrabú z tváre?“ mlel si svoje. „Drôtenkou? Vzduchovým pieskovačom? To, že aj ostatné dievčatá sú vymalované ako kraslice, ju ešte neospravedľuje.“

„Najradšej by si mal všetko nalinkované podľa striktných pravidiel,“ poznamenala Juliana. Hunter tvrdohlavo vystrčil bradu.

„Staviaš vzdušné zámky,“ pokračovala. „Bojuješ s veternými mlynmi.“

Rozhodil ruky. „No dobre, tak čo?“

Juliana so zmierlivým výrazom položila raňajky pred manžela. „Naučila som sa bojovať len za to, čo je naozaj dôležité, Hunter, a ostatné nechať plávať. Ver mi, že Ello vždy nemáva na sebe toľko mejkapu. Dnes chce vyzeráť presne tak ako ostatné dievčatá v jej triede. Keď sa dostane na strednú a uvidí staršie dievčatá, zas bude chcieť vyzeráť presne ako ony.“

Vzdychol si. „Len sa mi začnelo po tom našom malom dievčatku. Neexistuje nejaká čarovná pilulka, ktorú by užila a ako šibnutím čarovného prútika by sa stala takou ako predtým?“ Bolo jasné, že Hunter to myslí ako žart, ale na tvári sa mu zračilo skutočné ohromenie z toho, že to dieťa v papučkách so zajačikom, ktoré mu vliezlo do lona, aby si vypočulo rozprávku, sa teraz správa, akoby ju všetko na ňom páľilo ako žieravá kyselina.

„Možno sa ti uľaví, keď poviem, že ku mne sa správa ešte horšie,“ podotkla Juliana. „Ty pred tým aspoň môžeš každý

deň uniknúť do práce, ale ja tu trčím s dvojičkami, a keď príde domov Ello...“ Juliane sa zasekli slová v hrdle. Nezamýšľala načat *túto* tému.

Zatiaľ ešte nie.

Ello stála vo svojej izbe a mierne naklonená k zrkadlu uprene civela na svoju tvár. Popudzoval ju na nej každý, aj ten najmenší detail. Po matke zdedila brazílske črty, ale bez tmavšej pleti, ku ktorej by sa lepšie hodili. Namiesto toho sa na nej Stvoriteľ dopustil nepodareného žartíka a sfarbil jej pokožku na rovnaký bledý, nevýrazný vanilkový odtieň, aký si otcovi predkovia priviezli so sebou na lodi pánbohvie odkiaľ – zrejme odtiaľ, kde všetci ľudia vyzerajú rovnako nechutne.

Rovnaké znechutenie pocítila, keď si prehliadala partie pod krkom. *Najmä* tie. Pohľadom do seba nasávala všetky tie chybičky krásy, všetky tie netolerovateľné nedostatky, ktoré ju kvárili na jej pozemskej púti: tú najotrasnejšiu postavu, aká kedy chodila po zemskom povrchu. Nakoniec sa zhnusene odvrátila od zrkadla. Dnes ráno roztrpčene šacovala matku, ktorá bola aj napriek pôrodom ešte vždy šik a sexi. V porovnaní s ňou sa Ello cítila ako mrož pri supermodelke pripravujúcej raňajky. Jej mama je predsa už *stará*. Je to strašne nespravodlivé.

Na bielizníku pod zrkadlom boli vystavené trofeje z tanca na ľade, ktorému sa venovala od siedmich rokov. V piatej triede *zvíťazila* v celoregionálnej dievčenskej súťaži. Keď vykorčuľovala z radu, aby si prevzala trofej, jej otec nadšene výskal a pískal. Potom však všetky ostatné dievčatá dostali presne takú istú trofej, čo znamenalo, že nemalo zmysel o čokoľvek sa usilovať.

Ello siahla po fádnom vyťahanom svetri, ktorým názorne demonštrovala svoj štýl obliekania od obdobia pred letnými prázdninami. Beztvaré oblečenie na nej plantalo v jedno-

tvárných záhyboch, presne ako to chcela. Nikto nezazrie ani kúsoček jej tela od pliec nadol, teda okrem nôh.

Nie prvýkrát tento týždeň, ba ani dnes ráno, Ello zrakom spočinula na zarámovanej fotomontáži, ktorá pred rokom nahradila jej plagát s jednorožcom. Narodeninový darček od jej najlepšej priateľky. Na každej fotografii figurovali len ony dve, Brittne a Ello. Zväčša išlo o selfie. Na všetkých sa smiali, boli šťastné, rozjarené.

Brittne. Je stredobodom Ellinho vesmíru. Najväčšie hnedé oči na celom širom svete, dokonalý úsmev, rovné, vlajúce blond vlasy. Pokiaľ ide o vizáž, rodičia Brittne boli vo všetkých ohľadoch stelesnením „priemernosti“, ale keď ich dcéra vstúpila do miestnosti, všetci stíchli. V *trinástich!* Ale Brittne zbožňovala Ello a Ello zbožňovala ju. Boli nerozlučnými priateľkami. Bez Brittne by sa Ello ani nechcelo žiť.

Znovu sa otočila k zrkadlu. Výrečné „fuj,“ ktoré jej spontánne vykĺzlo z úst, výstižne vyjadrovalo jej pocity z toho všetkého. Ako prežije tú hodinu telocviku?

Totálna katastrofa.

Hundrajúc nad toľkou ťarchou, Sander stiahol urnu z police kúpeľňovej skrinky. Umiestnil ju tak vysoko len preto, aby na ňu dvojčky nebudaj nedočiahli a nerozprášili popol starkej po celej obývačke.

Dnes ráno mu Barbara stále chodila po rozume – zrejme pre tie bolesti v hrudníku, z ktorých usúdil, že má srdcový záchvat. Zaujal k tomu ambivalentný postoj. Zložil urnu na toaletný stolík a ironicky si prezeral jej sýtotyrkysový povrch. Jeho manželka odjakživa obľubovala šperky v juhozápadnom štýle. Ju by dozaista potešilo, že leží vnútri tejto pomyselnej šperkownicy, ale jemu tu vonku sa protivilo, že táto radosť vzbudzujúca farba bola použitá na takýto ponurý účel. San-

dera po jeho spopolnení pravdepodobne uložia do nejakej nezáživnej kovovej škatule, ktorá bude symbolicky vyjadrovať, kým sa stal odvtedy, čo vyhaslo svetlo jeho života.

„Čoskoro sa znovu zvitáme, moja drahá,“ zašepkal Sander. So stíšeným dychom načúval, či prostredníctvom urny nezachytí odpoveď z druhého brehu, no bolo počuť len Winsteadu, ako si škrabe ucho.

Juliana s účasťou sledovala, ako idú Hunterovi prasknúť nervy, akoby stál pod elektrickým vedením vysokého napätia. Dalo sa to poznať podľa toho, ako rozrušene krájal praženicu.

„Bude to asi najvýznamnejšie stretnutie v celej mojej kariére,“ nervózne mlel. „S pani O'Brienovou sme sa doteraz veľmi nebavili o tej prerábke interiéru, ale zrazu chce od mňa kompletné informácie. Tesne pred spustením. Keď sme už v rozbehnutom vlaku.“

Juliana si premerala manžela. „A toto si chceš obliecť?“ opýtala sa nevzrušene.

Hunter splašene mykol hlavou. „Čože? Čo tým chceš povedať?“

Juliana sa na neho milo usmiala. „Tá kravata sa celkom nehodí k tej košeli,“ poznamenala. „Dovoľ, aby som ti vybrala inú.“

„Nevieš, kam som odložil šálku s kávou?“ bezradne sa jej opýtal.

Juliana podišla ku kuchynskej linke a podala mu ju. Na dýchla sa a pozbierala odvahu. „A nezabudni, že dnes ideme spolu na obed.“

Bolo nad slnko jasné, že *zabudol*. Zhrozene na ňu pozrel. „Och.“

Juliana potriasla hlavou. „Je to už dlho naplánované v kalendári, Hunter,“ pokarhala ho. „Musíme sa porozprávať. Je to veľmi dôležité.“

Vstal a prešiel s tanierom k výlevke, aby ho domáce víly mohli dať do umývačky riadu namiesto neho. „Jasné,“ pritaľkal, hoci bolo zrejmé, že ani len netuší, o čom si s ním chce pohovoriť, „s tou prerábkou interiéru však meškáme. V stávke je veľmi veľa, zlatko.“

„Jasné,“ odvetila mu. Často používali túto frázu, ale bolo im to „jasné“? Naozaj jasné?

Hunter roztržito položil šálku s kávou na linku a vyšiel z miestnosti. Juliana trpezlivo čakala. Po minúte či dvoch strčil hlavu do kuchyne. „Nenechal som si tu náhodou kávu?“

Juliana mu mlčky podala šálku, potom sa zvrtila, aby dala jeho tanier do umývačky. Zhlboka a sťažka si vzdychla. Pripravovala sa na tento obed tak dôkladne ako kedysi na súdne procesy. No aj tak, napriek všetkému tomu nacvičovaniu cítila množstvo pochybností.

„Ako mu to poviem?“ položila si nahlas otázku.

Dvojčky už sedeli v aute, kopali nohami a bľabotali si nejakou hatlaninou. Juliana hodila očkom po svojich deťoch v zadnom zrkadle. Ello vykúkala von oknom, buď namrzená, alebo len predstierajúca namrzenosť. Garrettovi sa nedarilo udrieť bračeka pästičkou, a tak po ňom hodil kúsok keksíka.

Niečo nezrozumiteľne poznamenal a dvojčky sa rozpusťtilo rozosmiali.

„Čo povedal?“ opýtala sa Juliana dcéry, svojej tlmočníčky.

„Povedal, že Garrett si práve pocikal nohavice,“ referovala Ello. Ozvala sa ešte prudšia salva smiechu.

„Božemôj, naozaj sa pocikal?“ zľakla sa Juliana.

„Určite nie. Práve som si *to* overila,“ odvetila Ello s úsmevom.

Juliana sa pristihla, ako sa začudovala, keď sa jej dcéra zdánlivo v okamihu premenila zo zlomyseľnej bosorky na normálnu ľudskú bytosť. Rozhodla sa o tom pomlčať zo strachu,